

- Szakács! Hé, szakács! – mondja Vaszka Burov. – Költöttem rólad egy mesét. Isteni jót.

- Halljuk!

S Vaszka belekezd egy irtó bonyolult történetbe. De ha jól odafigyel az ember, s kibogozza, egészen mulatságos mese.

Valahogy így: valamikor véget érnek a mi kanyargós utaink is, és mindnyájan eljutunk oda, az elé az uraság elé, aki nincs. Addigra már ott lesz egy csomó úrhajós, marsall, író, tudós, művész, mert nekik, persze, direkt beutalójuk van a mennyországba. De egyszer csak megjelenik ott a mi szakácsunk, s az angyalok és arkangyalok odaviszik az isteni ítélőszék elé. Megkérdezi tőle az úr, aki nincs; olyan kellemetlenül érces hangon kérdezi: „Ki vagy te, s mit remélsz? Válaszolj azonnal!” „Én? Szakács. És azt remélem, uram, hogy kegyes leszel hozzám. Mi másban reménykedhetnék?” „Mondd el, mit műveltél a földi és tengeri életben!” „Mit műveltem? Semmi különös. Amit mások. Persze, bűnös vagyok. Megcsaltam az asszonyt a tulajdon barátnőjével, aki a falujukból jött meglátogatni, az asszony megtudta, lett is haddelhadd...” „Ez súlyos bűn, szakács. Föl lesz jegyezve. De mit cselekedtél?” „Borscsot főztem. Bolgár paprikával.” „Levest főzni, az is valami? Minden fehércseléd ért hozzá, te meg mégiscsak nadrágot viselsz.” „De közben vihar volt, uram! Tizenegyes szelet küldtél ránk!” „Tizenegyest? Akkor nem én voltam, hanem a sátán. Én maximum hatost küldök, attól följebb az ő rezortja.” „Tényleg, uram. Bocsáss meg, kiszaladt a számon. Hatos szélben még kiköthetünk a bázis mellett, meg a konyhában is ki lehet bírni.” „Hát tizenegyesnél?” „Próbáld csak meg, uram. Ha van kardánfüggesztés, még csak-csak, de ha tűzhelyen kell főzni, a fél fazekat a hasára loccsanthatja az ember.” „Azt' legalább értékelték a fiúk a tudományodat?” „Nem panaszkodtak. Még a csajkát is kinyalták. Na hallod, más szakács már hetes szélnél is hideg kosztot ad, a szabályzat megengedi, de én kizárólag meleg ellátást adtam, ráadásul mindennap friss kenyeret sütöttem. De hogy őszinte legyek, uram, a fiúk akkor már nem sokat törődtek velem. Teljesen kivoltak. Már majdnem földobták a talpukat...” „Állj! – vág közbe az úr, aki nincs. – Szóval a halált várták? Akkor a lelkükkel kellett hogy törődjenek. Hogy felkészüljenek az ítéletemre. Te meg a leveseddel jössz nekik. Szóval te ellenem vagy.” „Már hogy lennék, uram? De hát volna kedved éhes matrózokkal foglalkozni? Hisz akkor éppen hogy nem a lelkükkel gondolnak, hanem arra, hogy mit lehetne zabálni! Hisz még a sitten is jóllakatják az embert, mielőtt kinyírják!” „Tényleg” – mondja erre az úr, aki nincs. „Na látod, uram. Én kis pont vagyok, de tudom a dolgomat. Elsüllyedünk-e, vagy megússzuk élve, ideálunk-e elibéd, vagy még várunk egy kicsit, a mennyországba küldesz-e, a szimulánsok arany palotájába, vagy az izzó tepsiben kapkodhatjuk a seggünket, én nem engedem eléd éhesen a fiúkat. Előbb jól tartom őket, mégpedig meleg étellel, akármekkora hullámvészban és akármekkora szélben. Azt' majd ítélj, ahogy akarsz, de én teljesítem a kötelességemet.” Elgondolkozik ezen az úr, aki nincs. „Hát. . . igazad van, szakács – azt mondja. – De még van egy kérdésem. Te magad is azt hitted, hogy eljött a halál?” „Hát mit gondolhattam volna, uram? A szél egyenest a szikláknak visz, a gép bedöglött, a horgony nem tart. Mi mást gondolhattam volna, mikor ott látom a fiúkat hanyatt fekve?” „De te mégis főztél nekik?” „Főztem hát. Jó erős borscsot.” Mire azt mondja az úr, aki nincs: „Több kérdésem nincs. Gyere ide hozzám, Vaszka fiam. Nézz bele a szemembe. Bűnösnek bűnös vagy, de egye fene, ne legyünk olyan szörszálhasogatók. Nagyjából és egészében a mi emberünk vagy te. Már írom is a beutalót a mennyországba, a szimulánsok arany palotájába!” S odaszól az angyalainak és arkangyalainak: „Vezessétek oda a fiút. És írjátok föl a kéménybe korommal, hogy más hősiesség nincs, mint a kötelesség teljesítése...”